

ΑΜΥΝΑ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Μ' έχει ξεκάνει αυτή ή μυθολογία:
 τ' άσπρο, ή παρρησία, τό μαύρο κι ή ύποταγή
 καθώς τ' άμάξι μου βλέμματα κι ύσκιους θερίζει.
 Πνίγεται μέσα μου κάποια λαοθάλασσα,
 ό πυρετός μέ στέλνει πίσω νά κοιμηθώ:
 έδώ τό τέρμα κι ό άγιος βίος.
 Μ' έχει ξεκάνει αυτή ή παρέλαση:
 οί κλόουν, οί χιονοθύελλες τής μνήμης,
 ή μνησικακία, τό έρεβος τών όραμάτων
 καθώς πρωί-πρωί χορεύουν μέ τήν πλήξη μου,
 οί φίλοι μου, πού ξεροψήνονται μέσ' στήν μοναξιά τών ένστίκτων
 κι ή νοσταλγία κάποιας επανάστασης
 πού σχεδιάστηκε από άλλους,
 στό βυθό κι αυτή σπιτωμένη μ' άγναντεύει.
 Οί πέτρες τρίβουν τήν ψυχή μου
 κι οί μελαγχολικοί άγγελοι καίγοντας τίς σάρκες τους
 προδίδουν τή σαγήνη τής νύχτας.
 Μέσα στό θρήνο όδεύει τό αυτοκίνητό μου,
 Έκλιπαρώ για μιá λόγχη.
 Τά λόγια άπ' τούς όχτεούς σας, βάλτος στό κέλυφος τ' αυτιού μου
 κι ή δυσοσμία σας -αυτή ή χρυσόσκονη του θανάτου.

ΣΥΝΟΔΗΓΟΣ

Θά έκκενώσω τό φώς πού σέ τυλίγει.
 'Η φθορά σ' έχει φέρει ώς τίς έσχατιές του κρέατος.
 Τά ροδάκινα όσο κι άν τά βαλσαμώσεις, μαυρίζουν.
 Που άλλου νά σέ θυσιάσω: έλευθερία ή τροφή;
 "Έτσι ή σκληρότητά σου, έτσι κι εγώ:
 άδέκαστος κύων πού σ' όρέγεται.
 'Αντιστρέφω τό πάν, ό καιρός λυσσαλέος,
 σάν μύγα πού εισβάλλει νά κεντήσει τά σχέδιά μου
 και τή σχέδιά μου.
 Σκοτάδι μου.

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ

Είμαι ώραία. Τό παράθυρο μέ προσέχει,
 αί σφαίραι εισέρχονται ταχέως,
 τό βομβαρδιστικό ούρεϊ
 αλλά κι εγώ δέν πιστεύω κατ' ανάγκην έσένα.

ΥΠΟΓΕΙΟ ΚΑΦΕ-ΜΠΑΡ: ΤΟ ΜΕΡΑΚΙ

«Πρώτα ήταν τό Μαράκι, τώρα τό μεράκι.
 Πρώτα ήταν ή άσπίδα, τώρα τό άχλάδι».
 Έκλεισε τό τετράδιο, φίλησε τό Σαίξπηρ
 και πήδησε άπ' τόν έκτο όροφο.
 Αυτό θά πεί: άπολιτικό.